

NO EXISTEIX UN MANDAT PER A LES POLÍTIQUES D'AUSTERITAT DELS GOVERNS PP I CIU

Vicenç Navarro

19 de desembre de 2011

Com era previsible, la majoria dels mitjans de major difusió del país estan presentant una imatge del que va passar en les eleccions del passat 20-N que no es correspon amb la realitat, i això és conseqüència que, en la seva descripció dels resultats electorals, no tenen en compte les enormes deficiències del sistema electoral espanyol. En centrar-se en el nombre d'escons obtinguts el dia de les eleccions s'ignora que tal majoria d'escons no es correspon amb la majoria real del país. No és cert, com estan anunciant aquests mitjans, que Espanya s'hagi mogut a la dreta. El fet que, excepte Catalunya i el País Basc, totes les CCAA fossin blaves (el color del PP) al mapa gràfic del resultat de les eleccions, va donar un missatge fals que Espanya s'havia anat a la dreta.

Espanya (des del punt de vista electoral) és tota la població que podia votar, és a dir, el cens electoral. Doncs bé, el cens electoral mostra que en les eleccions del 20-N el suport popular al Partit Popular va ser del 30,27% que va ser únicament un 0,97% superior al que va aconseguir al 2008. Es miri com es miri, un increment que és inferior a l'1% del cens és un increment minúscul sobre el qual ara es munta tot el missatge mediàtic que la població espanyola s'ha anat a la

dreta. És important que això s'entengui perquè segons fonts pròximes a la direcció del PP, el senyor Mariano Rajoy, president del PP, ha promès a la senyora Merkel que retallarà 18.000 milions d'euros en els pròxims mesos, que els mitjans de major difusió presentaran com a resultat d'un mandat popular que les dades mostren clarament que no existeix, ja que el PP no representa la majoria de la ciutadania a Espanya.

Una situació semblant passa a Catalunya, on el partit governant, CiU, ha presentat els resultats de les eleccions com a prova del suport per part de la població catalana cap a les retallades que han portat a terme al capdavant del govern. CiU ha obtingut només el vot del 18,8% de l'electorat català, és a dir, dels catalans que podien votar. És per tant una força molt minoritària a Catalunya. No arriba ni tan sols a un de cada cinc catalans. No es pot deduir d'aquestes dades que hi hagi un suport popular a aquests retallades, tal com el govern Mas està presentant els resultats d'aquestes eleccions.

La gran notícia del 20N va ser, no el moviment de la ciutadania a la dreta, sinó el descens molt notable del vot del partit socialista, el PSOE a Espanya i el PSC a Catalunya. El PSOE va passar del 32,19% al 19,49% i a Catalunya del 31,7% al 17,1%. La pèrdua d'aquests vots es deu, en gran part, a l'aplicació de polítiques econòmiques de caràcter neoliberal que han decebut a les seves bases electorals.

La mobilització mediàtica per accentuar un mandat que no existeix

La gran majoria dels mitjans d'Espanya són conservadors o liberals (en realitat neoliberals). Això explica el missatge que van transmetre immediatament després de les eleccions d'intentar presentar les eleccions del 20-N com un moviment de la població dels diferents

pobles i nacions d'Espanya cap a postures conservadores i neoliberals. D'aquesta manera s'està construint una interpretació del que va passar en el 20-N com un mandat per retallar encara més l'escassament finançat Estat del Benestar espanyol. L'objectiu de mostrar el mapa electoral d'Espanya de color blau i Catalunya d'un blau més intens era precisament afirmar que Espanya és avui de dretes.

Les dades, però, mostren una realitat diferent. Els vots al PP i CiU han estat minoritaris (més minoritari el de CiU que el del PP). I també és minoritari (molt minoritari) el suport a les retallades de despesa pública social. Segons el Centro de Investigaciones Sociológicas (CIS), només un 2,7% de la població està a favor de les retallades de la despesa pública sanitària que han estat passant o que s'estan proposant: només un 3% afavoreix retallades en educació: un minúscul 3,5% està d'acord amb les retallades en pensions i només un 9,8% afavoreix retallades en els serveis socials. En canvi, més del 50% afavoreix retallades en Defensa.

En realitat, la població espanyola està entre les poblacions de la Unió Europea que creuen que els seus Estats haurien de gastar-se més en els seus Estats del Benestar. El 87% de la població espanyola considera que l'Estat hauria gastar-se més o molt més en sanitat, el 87% creu que hauria de gastar més o molt més en educació, i el 83% creu que hauria de gastar més o molt més en pensions. És difícil assolir uns majors percentatges de suport a l'Estat del Benestar.

És més, la gran majoria de la població no només afavoreix l'expansió de la despesa pública en les transferències i en els serveis públics de l'Estat del Benestar, sinó que s'oposa que la reducció del dèficit públic es realitzi a costa de retallades en la despesa en aquestes transferències i serveis. Davant la pregunta "Suposant que les

administracions públiques es veiessin obligades a retallar prestacions i serveis públics, digui si estaria a favor o en contra que es retallessin els següents serveis", l'enorme majoria, (el 97%) està en contra que es retalli en sanitat; el 97%, en contra que es retalli en educació: el 97%, en contra que es rebaixin les pensions; un 91%, en contra que es redueixi la prestació per atur: un 83%, en contra que es retalli en el capítol d'habitatge social. És impossible trobar percentatges més alts en contra de les retallades que estan tenint lloc. D'altra banda, el 55% afavoria retallar Defensa.

Es miri com es miri, doncs, no pot argumentar-se que existeixi un mandat per realitzar les polítiques de retallades de l'Estat del Benestar que s'estan realitzant. En realitat, la gran impopularitat del govern Zapatero i del seu partit, el PSOE, es deu al fet que va dur a terme aquestes polítiques d'austeritat en absència d'un mandat popular. L'argument utilitzat per la direcció de tal partit per explicar el seu enorme retrocés electoral (que no es va explicar bé a la població), no té credibilitat, ja que la gran majoria de mitjans d'informació espanyols van donar suport a aquestes mesures d'austeritat, proveint àmplies caixes de ressonància mediàtica als seus arguments.

La gran majoria de la població va entendre molt bé els seus arguments i, amb raó, no els va acceptar. La contínua excusa del perdedor, adduint que va ser derrotat perquè no es va explicar bé (l'argument que utilitza la direcció del PSOE) és la manera de justificar unes polítiques públiques d'austeritat que, a més de ser innecessàries (vegeu Vicenç Navarro, Juan Torres i Alberto Garzón, 'Hay Alternativas', a www.vnavarro.org), s'estan mostrant (tal com vam predir els autors de tal llibre), contraproductes.

I el que assoleix nivells de gran incoherència és atribuir la victòria de

PP al seu programa electoral, incloent-hi mà dura, amb tot tipus de retallades en l'Estat del Benestar. Les dades mostrades a l'inici de l'article assenyalen clarament que el fet més remarcable del 20-N no va ser l'inexistent increment de vot del PP, sinó el col·lapse del PSOE, a causa precisament de les retallades que van portar a terme. Creure que el vot del PP reflecteix un mandat popular per continuar aquestes polítiques és d'una incoherència que, per desgràcia per a la democràcia espanyola, es reproduïx amb excessiva freqüència en els majors mitjans d'informació i persuasió del país.